

ინტერსაქსი

საქართველო

ქართული
ბიბლიოთეკა

ლიტერატურული საქართველო * LITERATURULI SAQARTVELO * ЛИТЕРАТУРУЛИ САКАРТВЕЛО

24 ივნისი 2022წ. №15 (4050) ბამოცემის 91-ე წელი ფასი 1 ლარი

ლატო მალრაძე

ლოქსი აივნით

... და აივნისანი ლექსები მინდა, რომ მოგწერო, ხედებით მშობლიურ ქალაქზე და როგორც ღირსებით ოფიცრის მუნდირი ვზიდო ეს ქალაქი, რომელიც ამავსებს თანამდევ ხიფათში პოეტის ყისმათით. ... და როცა ქალაქი ჭორებით კანკალებს, დამკიდებს მხედრული მამაცობისათვის პერანგზე პომადის ორდენის ნაკვალევს. ამავსებს მოედნის მზით, რასაც ფაუსტის ცდუნება ვერ სწვდება. შემინდოს კლასიკამ! და ლექსის სტრიქონებს საკენკად გავუწვდი და მტრედის მომაგნებს მოედნის პარსიფალს. მომაგნებს, რადგანაც იღბალი პოეტის გრაალის მცველების სიმღერას მავალებს, და მტრედი მომძებნის. პარსიფალს მოედნის და როგორც პომადის ორდენის კავალერს.

გარშემო სარეცხის წინსაფრით სახლები... მოედნის ცენტრში კი ბრინჯაოს სასიქადულო წინაპრის და Espresso-ს თანხლებით მოვსვამ განათებულ მოედნის კლასიკას. ... და აივნისანი ლექსები მინდა, რომ მოგწერო, ქალაქზე დღევანდელ ხედებით, სადაც პომპეუსმა დალაშქრა მინდორი, -

სტრიქონებს კენკავენ მოედნის მტრედები.
ამ ლექსის აივნის ჰორიზონტს საეთერო დრო თუ დაუთმეს...
თუ ლექსის ჯერია...
აქ ყოფნა-არყოფნას მოკლეზე აერთებს გოლგოთის ბილიკის ძაფის არტერია.
ნამი მარადისთან აფორმებს ალენსს, მარადისობისთვის ნამს მუდამ სცალია...
არცრა გვიანია...
და არც რა მაღლა...
მოხუცი წყვილი რომ ჩაივლის ალენსს, რა სიალაღია...

აგერ მეზობელიც, ცხოვრების მხილველი, - შინ მთვრალი ბრუნდება ბატონი გიორგი, ისეთი შემოკრა „ცედურში“ პირველი, რომ დაიზიანა თვით სახმო იოგი. წესების კაცია, თავისას არ იშლის და ებრძვის საკუთარ ლიბერალ ქალიშვილს, რომელმაც არ იცის შესახებ ჯონ ლოკის, მაგრამ გოჭს ვერ იტანს, კბილებში ბოლოკით, - რაც იქცა სიმბოლოდ ქართული ადათის და ჩაქრა თანდათან დეკაზე სადაფი.

ხან სეკუნდანტები დგებიან შორიშორ და როგორც ყოველთვის, თან ახლავს შარი შურს, ვილაცას შენს ბედში მამალი შარიც შურს, თუ ერთვის ტაშის ხმა კაბების შარიშურს. ხან ცოდეც დაუდევს „მოყვასის“ შორ ლულას, ძმობას თუ არ ჰფიცავს, მტერი რა მტერია... გადარჩა, გაუძლო ზემოთქმულ ფორმულას გოლგოთის ბილიკის ძაფის არტერიამ.

და ვიდრე ქალაქის ქუჩებში გაივალკებ, მგზავრი ბლოკნოტით, ან სელფით ტურისტი, თუ დამდეგ პატივს და ეწვევი აივანს ან ქვევრის ღვინისთვის... ან დედასპურისთვის... ჩემს ხილვებს, რომელთაც ხაზგასმულ პატივით

აივნის სარკმლიდან რიურაზე ვისტუმრებ, დატანილს ფურცელზე გაგანდობ მარტივად, რომ ლექსის ნოტებით მიუჯდე ინსტრუმენტს. სასწაულს მიუჯდე, რომელიც გადარჩა სასწაულებრივად ამ ვინრო ქუჩებში, და იქნებ, და იქნებ თრეველის სარანჩამ ერთხელ დაკარგული იპოვოს ნუგეში.

აივნის სცენაზე გამიხმო მიზანმა, მგონი, თავდადების ახლოა ეტაპი... და ქუსლით გავსინჯავ აივნის ფიცარნაგს, როგორც მოციქული მკვდარი ზღვის ზედაპირს. აივნის სცენაზე ვდგავარ და მიბერავს, დასავლურ გზავნილის მომტანი ქარია: ხომ არ ალაშფოთებს წარბშეკრულ ლიბერალს შობის სასწაული, ან: - AVE MARIA ... აივნის პროგნოზით აფრას სად მიაქანავებს, ჩრდილოეთის ქარი რას გვიქადის... ვერსაით გადახრის ღირსების იალქანს ვერც მძაფრი ქარბუქი ჩრდილოურ დიქტატის.

აქაურ ორკესტრის ან ალტმა, ან ჩელომ თუ ველარ არეკლა მავსტროს კარნახი, ბეთლემის ვარსკვლავი სათუოდ სამსჯელო გახდა და ცის ბილიკს მოედო ბალახი. ბედსა და იალქანს შევედრებ ანგელოსს, თუ ქარის სიმძიმე საითმე გადახრის, ავანთებ კელაპტარს, სად მიქელანჯელოს გუმბათი დაჰყურებს ბერნინის ბალდახინს.

მაგრამ მწამს, რომ გაჰყვა ფეხდაფეხ აპოსტოლს წყალზე და ლამეში მზეს შემოირკალავს... გიგზავნი მის უცვლელ მისამართს საფოსტოს: ქალაქი თბილისი, მხატვარი ნიკალა.

... ისმის მტკვრის ნაპირის მეტივეს მოტივი, მესამე ჭიქიდან ქრება მატერია, აივნებს აერთებს სარეცხის თოკივით გოლგოთის ბილიკის ძაფის არტერია.

„ოდონდ სამოვლოვა არას-დროს გავპრაზაგულვარ“

ინტარპიუ ზვიად კვარაცხელიანთან 83.3

ორი მოთხრობა

ოლანი ბინაიშვილი 83.6-7

რიკა - თანდავა...

მირონ სარგანიძე 83.8

რამდენიმე შტრიხი ჩვენი დროებისა

ელდარ ნადირაძე 83.10

დაკარგული ოცნება

თამარ ნამალაშვილი 83.12

ქართული ბიბლიოთეკა

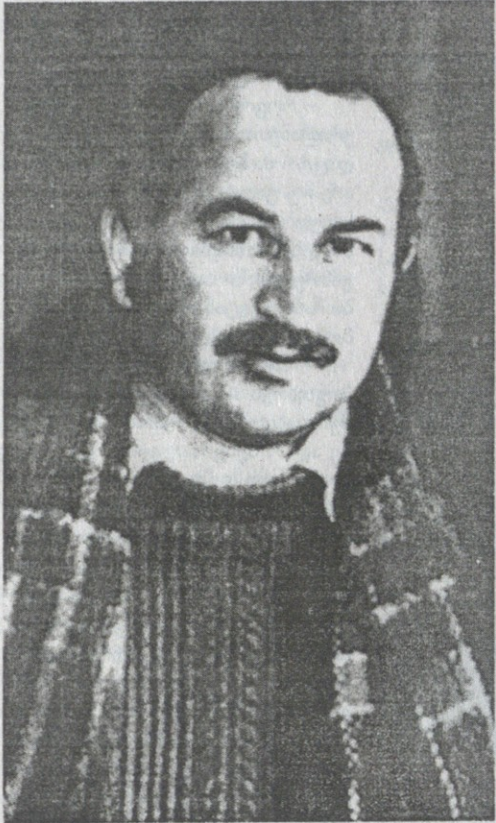

ჩიჭვ - თენციებ

ციკლიდან „მამაჩემი და ოთხმოცი წელი“

მირონ ხარჭიანი

შენ მუხლმორთხმული ჩამოჯდებოდი რიყის ლოდებთან...

და ოფლისაგან შებოლილი მარილის გუდა, სულისშემძვრელი დარდითა და ფიქრებით სავსე - უმწარე ტვირთი, ძილშიაც არ მოგასვენებდა და იდარდებდი უპატრონოდ დაგდებულ სახლზე.

განქარდებოდნენ ცთუნებანი თეთრსახვიოსანნი, წრფელი ფიქრები ქორის დარად ცად მორიალე. გზა შინისაკენ - ერთადერთი მიზანი მხოლოდ! პაპაშენმაც ხომ ასე იარა, და სხვამ არავინ გაგიზიარა უმძიმე ხვედრი ბოლოს და ბოლოს!... - ეჭე, შენც ერთი, ლაჩრულად ნუ მოჰყევი გლოვას, რიპა! - თენდება და სამგზავროდ ადგომის დროა!...

...ვინრო ბილიკი, მღვრიე ტალღები, ქაფი და ქაფი, აღარსადა ჩანს ქონგურები მშობლიურ მათათა, გამწყდარა ძაფი იმედისა, რწმენაც გამქრალა - სად არის ღმერთი, ბედნიერი წუთების ხვატი, მარტოშთენილო საკუთარ თავთან!...

...ისევ ბილიკი, მღვრიე ტალღები, ქაფი და ქაფი, მეხთატეხანი და მაცდური გაელვარება, ყველა ოცნება შეენირა ბედის ღვართქაფებს, ყველა იმედი დაეტანა გაღვართქაფებას...

შინ რა ჟამია, რა დაგხვდება, ვინ უწყის, ვინა, ნუ აბორგდები, ლაკირივით დამწვარო სულო! იქნებ ზვავებმა დაგინგრის

შფოთიან ხეობებში გაბნეულო სამონაგრო ბილიკებო!

გაგონდებათ, ალბათ, ჯვლებში გარეული ბერიკაცი. თქვენი ერთგული თანამგზავრი... პირველ მსოფლიო ომში, სადღაც შორეულ პრუსიაში მძიმედ დაჭრილი და ღვთის მადლით გადარჩენილი, ოჯახსა და წვრილშვილს ლამის, სიბერეში მოკიდებული, სოფლის ჯელებთან ერთად, უცხო მხარეში, სამონაგროდ ყინჩად მავალი, უდრეკი ბერიკაცი - მამაჩემი, იგივე - დუდა.

გახსენდებათ, ალბათ, ჩემთა წინაპართა „რიპა“! - გამთენიის სიმღერა; წეროებივით ჩანალიკებულნი და ჩუმად მოლიღინენი ანდეზე რომ მიუყვებოდნენ უჩინარ წავარნებზე სამონაგრო ბილიკებს ბარისაკენ...

მათ ფეხქვეშ იზილებოდა კოლხეთის ქაობები,

სადგომი ბინა და უმცრუანიც შიგ მოჰყვნენ სულაც... წინაპარივით ურჩო, ეულო! პაპაშენმაც აქ ხევ-ხევ იარა თავს აფარებდა კლდესა და კორომს, და სხვამ არავინ გაგიზიარა უმძიმე ხვედრი ბოლოს და ბოლოს!

- ეჭე, შენც ერთი, დიაცივით მოჰყევი გლოვას, რიპა! - თენდება, და სამგზავროდ ადგომის დროა!...

... თავში მწკრივდება წინაპართა რიგი უგრძესი, შორეულ გზებზე სამონაგროდ მიბლატუნობენ, უკან ურჩებათ სევდიანი თვალები სველი... სოფლის ყორეზე გადმომდგარან ყინჩად ბავშვები, სევდამოსილნიც კიანთობენ ლალის თვლებივით, კონკისძველანი ასხიათ და ნაბდის ქუდებქვეშ ღვივიან ღველფში გახვეული ნაკვეჩხლებივით. ... ნუ აბორგდები, ლაკირივით დამწვარო სულო, სხვა ხვედრზე ფიქრი არ გმართებს სულაც!..

გაშმაგებული შეუტყვედი ვინრო ბილიკებს - არ ილეოდა უფსკრულები და სამანები, ცა იქცეოდა, უსასრულოდ თოვდა თუ ცრიდა... ფეხქვეშ წვებოდნენ ყორნისფერი გზა-წავარნები, თითქოს ვაჟკაცი კი არა და მთა აეკიდათ...

შენ მუხლმორთხმული ჩამოჯდებოდი რიყის ლოდებთან და ოფლისაგან შებოლილი

ზღვისპირეთის ნესტიანი მიწები; საგულდაგულოდ გაპირულ სვანურ ცელებს მწარე ხრშიალი გაუდიოდათ კავკასიონის ქედს გადაღმა - ყეგემისა და ყარაჩაის ლალიან ველებზე. სულაც არ ეთაკილებოდათ დღიური მუშის უმწეო და გაუხარელი ყოფა. კაცურად იღვწოდნენ, წელზე ფეხს იდგამდნენ, მზეზე ნათელი და რვალზე გამძლისი სიმართლის შუქი მეგზურობდათ, ვითარცა ენგურის სრბოლას, მათ სწრაფვასაც ვერავინ შეაჩერებდა.

როგორც კი ყველიერის მზე იძალბდა, თოვლი შელხვებოდა, საღამოობით ყაპყი გაარხილდებოდა, იმ წამიდან მოყოლებული, მთებში ზვავთა თარეში დაიწყებოდა. ლომის ხეობის ქანჩახები მხრებს შეიბერტყავდნენ და, როდის-როდის, ქარაფებზე ბედისწერასავით

დაკიდული ბილიკებიც დაჩნდებოდა, ისინიც აიკრავდნენ გუდა-ნაბადს და შინისაკენ გამოსწევდნენ. გაზაფხულის მაცნებებდ მოევიწინებოდნენ მათა ქვეყანას. ნაირ-ნაირი საქონლით დატვირთულებს, ოფლში გახვითქულებს, ერთი ხალთა სიხარული მოჰქონდათ ჯვალბისათვის, შიმშილისგან გაჩხნაკული ბავშვებისათვის... მაგრამ... რაოდენ მწვალებლური და უსასრულო იყო ეს მოლოდინის წუთები.

გადმოვდგებოდით ყორეზე ნინველა სახლიკაცები, კისერწაგრძელებულნი და თვალმონკურულნი გავცქეროდით შორეთს - ბარიდან მომავალ მარეს (კაცს) პირველი ვინ დაინახავსო...

კაცი, ვინაც არ უნდა იყოს იგი, დღესაც მამაჩემად მომეზმანება ხოლმე...

მარილის გუდა, გაზეკილი და პირთამდე სავსე - უმწარე ტვირთი ძილშიაც არ მოგასვენებდა და იდარდებდი უპატრონოდ დაგდებულ სახლზე...

- ეჭე, შენც ერთი, ლაჩრულად ნუ მოჰყევი გლოვას, რიპა! - თენდება და სამგზავროდ ადგომის დროა!...

ოთხმოცი წელი მოარღვევდი მწუხრის ბილიკებს, სანუთროს გზებზე ინვა ნისლი ნიაღვრისფერი... ვითარც ნარაფზე ჯიხვთა ჯოგი ჩაიჯირითებს ოთხმოცი წელი... სევდიანი და ულმობელი.

ოთხმოცი წელი - შავი დენთი გადაირია, ფუსდის კუნაპეტს სევდიანი ჰანგები ფარავს. მერმე მუხთალი განჩინება და რია-რია და წაბრძანება სულეთის კარად!..

ერთი კირჩხიბიც ჩაესვენა, ან საუკუნემ გულსამშვენისად ჩემთვის უნდა თალოს ლოდები, მე არ მეშინის, არხეინად ჩავცქერ უკუნეთს, მამაშვილობა ჩვენი იქაც განმეორდება.

ოთხმოცი წელი მოარღვევდი მწუხრის ბილიკებს, სანუთროს მყეფარს ჰგერიობდი ბარით და ცელით, სამგლოვიარო ზართა გუგუნს მთები ირეკლავს და გიხსენებენ ლამარია, ნათლისმცემელი...

გიზო ზარნაძე

შენ ისე ღრმა ხარ...

მწერლის არქივიდან

1945 წლის 9 მაისი... ყველა და ყველაფერი ხარობდა და დღესასწაულობდა მაშინ: ზღვა და ხმელეთიც, ტყეც და ველიც, ბუნებაც და ჭირნახი ადამიანებიც; მზეც თითქოს უჩვეულოდ დიდი ამობრდელიადა იმ დღეს და სულ ოქროს სხივებად გადაეღვარა ჩვენს კომნია იმერეთს.

ყველაზე მეტად ანა კალანდაძის „ჭია-ჭია მარია“ მაგრძობინა გამარჯვების დღესასწაული: „მზე იცინის, ვარდ-ფურცლობის დარია და შენს ქოხთან გუგუნია თელეების... კარში გამო, ჭია-ჭია მარია, არას გავნებ, მხოლოდ მოგეფერები... შენი მტერი, ჩემი მტერი მკვდარია- ჩვენი მოსვრა, ან კი როგორ ინდომეს? გავიმარჯვებთ, ჭია-ჭია მარია, ვუგალობოთ სამშობლოს მინდორ-ველს!“

და თუ დღეს კორიდე მოკრძალებულ სიტყვას ვამბობ ანა კალანდაძის პოეზიაზე, ამას მხოლოდ და მხოლოდ მადლიერების გრძობით აღსავსე „ყმანვილის“ გული მახდევინებს.

***

უდავოა, რომ ანა კალანდაძემ, კარგა ხანია, საპატიო ადგილი დაიმკვიდრა თანამედროვე ქართულ პოეზიაში.

ცოტაა, რომ ვთქვათ, მან ჩვენს დღევანდელ პოეზიაში ახალი ფერები, სახეები და ორიგინალური ინტონაციები შემოიტანაო: ეს ხომ ყოველი ჭეშმარიტი შემოქმედის უცილობელი ნიშან-თვისებაა! ანა კალანდაძემ თვისებრივად ახალ საფეხურზე აიყვანა ქართული ლექსი იმით, რომ ჭეშმარიტად ქალური სილამაზისა და სათნოების ელფერი შემატა მას.

ემოციურია მისი ყოველი ლექსი, ყოველი ტაქტი და უბრალო ეპითეტიც კი. მას შესწევს საოცარი უნარი - ჩვენც გვაგრძობინოს და განგვაცდევინოს ის, რასაც ასე უშუალოდ განიცდის და გრძობს ამა თუ იმ საგანთან თუ მოვლენასთან დამოკიდებულებაში: „ლამის სახლში შემოიჭრას თუთა, ლამის თავზე გადამისვას ხელი... დამიძახებს, თვალს ჩამიკრავს მუდამ, ხე მაღალი, ხე ზურმუხტისფერი... რა ჩურჩული ესმით ყურთა ჩემთა!.. რა ჩურჩული!.. დამდაგველი, მწველი, ლამის სახლში შემოვიდეს თუთა, ლამის წელზე შემომხვიოს ხელი“...

თუმცა (და ეს არანაკლებ საგულისხმოა!) ანა კალანდაძეს ოდნავადაც არ შეუწელებია ქართული პოეზიისათვის უკზო. დამახასიათებელი პეროიკული ტონუსი. მისი, როგორც ორიგინალური სემოქმედისთვის იმამაც გამომუდგანდა, რომ განსაცვიფრებელი ოსტატობით შეუხამა ერთმანეთს ნაზი და ძლიერი, წმინდად ქალური და ვაჟკაცური, ლოცვად აღმოსავლენი და ომახიანი: „თუ დავიხვრჩვები, ღვინომ დამახრჩოს, ვგავდე ყაყაჩოს სათისხალიანს... ძლივს მიბარბაცებს მთვრალი ყაყაჩო, ომარ ხაიამ!“

ამიტომაცაა, რომ მკითხველის მესხიერებაში ერთხელ და სამუდამოდ რჩება ანა კალანდაძისეული ლექსის მელოდია, პოეტური განწყობა და რიტმი.

ანა კალანდაძე ნამდვილად განეკუთვნება პოეტების იმ ბედნიერ გამოწაკლისთა ჯგუფს, რომელთა ლექსის წაკითხვისას მკითხველი უყოყმანოდ ასკვნის: ეს გალაკტიონია, ეს ლეონიძეა, ეს კიდევ - კალანდაძე!

„შენ ისე ღრმა ხარ, ქართულო ცაო, შენ ისე ღრმა ხარ“ - ყველა დიდ პოეტთაგან განსხვავებული ინტონაცია და ხედვაა, რასაც განსაკუთრებულად შთაბეჭდავს ხდის პოეტური განმეორება „შენ ისე ღრმა ხარ!“ საერთოდ, ანა კალანდაძე განმეორების გამორჩეული ოსტატია: „შეხედე, ცაა ძალიან ლურჯი, ძალიან ლურჯი, დაუსაბამო“, „მაცვალი მწიფეა, მწიფეა მაცვალი და ნაზი კუნელი“, „ო, ვარსკვლავები როგორ ბრწყინავენ, როგორ ბრწყინავენ!“

ვის შეიძლება დაავიწყდეს ექსპრესიულობით აღბეჭდილი კალანდაძის ლექსი „ბეთანიის გზაზე“, ან საოცარი ლირიზმით და სითბოთი აღსავსე მინიატურა „არაბი ხარ?“.

ანა კალანდაძის ბევრი ბრწყინვალე ლექსი შექმნილია ჩვენი ისტორიული წარსულის გაცოცხლებით. ჩინებული პოეტური ხილვების შემწეობით ახერხებს იგი გარდასულ დღეთა, საგანთა ხედვისას, თანადროული ფლერადობა არგუნოს ლექსს. ასეთებია, მაგალითად, „მე მივაშურებ ურარტუს ქედებს“, „შორია თამარ“, „ფეხი დამადგით გულზე ყოველთა!“ და მრავალი სხვა.

პოეტი არასოდეს გეფიცებათ საქართველოს სიყვარულს, არასოდეს მიმართავს ზეპათეტიურს, მქუხარე და ლიტონ სიტყვას. უბრალოდ, ძალუძს გამოხატოს მშობელი მიწის სიყვარული: „აკაცის ტვერი... წნელის სუსტი ღობე... ქუდმობილი ქვევრი... ღვინიანი კოპე... აქ მზით დამწვარ ხელში ღვინიანი ჭიქა... იქ - ცარიელ ქვევრში დამწყვდეული ჭინკა. პაპის მონაცემი, მარად საოცნებო, კარ-მიდამო ჩემი დამილოცეთ, ძმებო!“

შესანიშნავი ლექსები უძღვნა პოეტმა ჩეხოსლოვაკიის ეროვნული გმირის, იულიუს ფურჩიკის, თურქი ნაზიმ ჰიქმეთისა და ესპანელი ხოსე დიასის ხსოვნას. ასევე შესანიშნავია ანა კალანდაძის ლექსები ციკლი პოლონეთზე. „... და გულდამწვარი ვტოვებ ოსვენციმს, სავსეს ძვლებით და ოქროს კბილებით და მგონია, რომ ჩემ სიცოცხლეში მე არასოდეს დამეძინება!“

- აი ის შემადრწუნებელი შთაბეჭდილება, რომელიც პოეტზე ოსვენციმის ნახვას მოუხდენია. ეს, ამავე დროს, არის პოეტის აქტიური პოზიცია, პოეტის მტკიცე ხმა და გაფრთხილება, რომ არ შეიძლება განმეორდეს ოსვენციმის, დახაუს, ბუჰენვალდის და, ბოლოს, ჰიროსიმას ტრაგედია!

ერთ-ერთ ადრინდელ ლექსს - „რა ვარ? სტივი ვარ!“ - ანა კალანდაძე მოხდენილად, საკუთარი თავის რწმენითა და პოეტური ფინით დამუხტული სიტყვებით ამთავრებს: „შთაბეგრე, ქარო, ნახონ ძალა ჩემი გრძობისა!“.

მისი პოეზიის თავყანისმცემელ მკითხველებს ერთილა გვეთქმის: დიხაც, გვინახავს და კვლავაც გვენახოს!

თამარ წამალაშვილი

რაცაზრგული ოცნება

კვლავ შემომანვა დაკარგული ოცნების სევდა, ფიქრებს მოასკდა იისფერი წვიმების თქემი... შენ უკან დამრჩი სინანულად, სულ თან რომ მდევდა... თუმცა იმედი გაზაფხულის დატოვე ჩემში...

მერაბ სინარულიძე

რიცგორი

კარგი გვაქვს დიდგორი, ფოლკლორიც როგორი! მაგრამ დღეს, მე მგონი, გვიდგას ფორს-მაჟორი

დღეს დროა სხვაგვარი - შრომის და შენების, წარსული არ გარბის, ანმყო კი ეგების.

თუმც იმედს არ ვკარგავ ახალი შენების, შენ, შენ, ახალგაზრდავ, დღე ხვალის შენ გელის!

ყველას მთავრობას!

კი ბატონო, გვესმის, ვიცით, დიდი საქმე გაბარიათ, მაგრამ რატომ, მაგრამ რისთვის - ეს კი გაუგებარია.

მარია ქეთილაური

სეკსხელი შობა

მტკვარო, ეს სევდა ბევრად მეტია, ვიდრე ველოდი, ეს მოგონება მტკნარი წყალივით ჩამომდინარე, სად არ ვიყავ და რა სიმღერას აღარ ვმღეროდი, შო, ტკივილიდან, ტკივილიდან გამომდინარე.

ვეძებდი ხიდეებს, ქალაქებს და კიდევ ვინ მოთვლის, ვეძებდი ვინმეს, ვინც ჩემს სიტყვებს შეინყნარებდა, მაგრამ ამ ცდიდან არაფერი აღარ გამოდის, მტკვარო, ისევ შენ, ისევ შენ თუ შემინყალე და...

შენ მეუბნები, მარტოობა და მარტო ნდობა, ყველაზე უკეთ გამოხატავს ყოფას ხვალინდელს, რომ წინდანინვე ყოველივე მსწრაფლ გადამონმდა, რომ ხვალ უთუოდ, უსათუოდ წვიმას დაინყებს!

და კიდობანი, კიდობანი არის საქორო, სად არის ნოე? აღარ დარჩა ერთი მართალიც? ეს ზღაპარია? წარსულია? თუ ხრწნა დაინყო ყველა ცოცხალმა, წაეკიდა მიწას ხანძარი.

და დაემსგავსნენ ეს დღეებიც ფარს მელოდრამებს, სეტყვავ, მენყერო, ბნელო ღამევე, სწრაფად იარე, და რადგან შენი მშვიდი ლელვა ჩუმ ტკივილს აღწერს, მტკვარო, დღეს ისევ სევდიანმა შემოგარე...

და შენს ცილში, რუდუნებით ნელა სრბოლამში, მოსწანს უსიტყვო გამარჯვება დროთა წინაშე და თუკი ვინმემ ფეხი ჩადგა მძიმე ცოდვაში, შენ მხოლოდ მისი დატირებით შემოიფარგლე.

მტკვარო, შენც იცი, ეს სიცოცხლე ბევრად მეტია, და უფრო ზუსტად, არის ალბათ პირმომცინარე, მოაჯირიდან შენს ფსკერამდე ოცი მეტრია, დაბადებიდან სიცოცხლემდე - ოცი მდინარე.

და როცა ღამით, გაიბრძოლებს მთვარე წყვდიადში, აირეკლება შენს ნაპირზე მისი ზმანება და ამ ცხოვრების ქაოსსა თუ ორომტრიალში სრულად ახალი პიროვნება დაიბადება.

„ლიტერატურული საქართველოს“ რედაქცია თანაუგრძობს მწერალ გურამ ბათიაშვილს დის - ნათია ზაბთაშვილი-წინააღმდეგობის გარდაცვალების გამო.

მთავარი რედაქტორი ივანე ამირხანაშვილი
მთავარი რედაქტორის მოადგილე ელისაბედ მატრეველი
ფინანსური მენეჯერი ქეთიკან დამატრავილი
კომპიუტერული უზრუნველყოფა: ბალა გვალაისანი, მზია პარაკაძე
დიზაინერ-დამკაბადონებელი, გავრცელების სამსახური ვოლდემარ ვანსკი

„ლიტერატურული საქართველოს“ საბანკო ანგარიშის ნომერი: საქართველოს ბანკი, GE43BG000000161665862
ISSN 1987-9806
დაბეჭდილია შპს „საარის“ სტამბაში
მისამართი: თბილისი, თევდორე მღვდლის 57